

her i dette høje Ting angaaende Historieundervisningen i Skolerne. Det ærede Medlem bemærkede, at de af mig nævnte historiske Forfattere, som hidfører et Brud med den hidtidige Maade at skrive Historie paa, var radikale Historikere. Jeg nævnte dem, fordi de netop gaar i en Retning, som det ærede Medlem og jeg er enige om. Jeg nævnte dem derfor, og ikke fordi de er radikale. Og naar jeg ikke nævnte Troels Lunds udmærkede Værk, var det ikke, fordi jeg ikke i høj Grad beundrer det og er klar over, at det har skabt en Interesse for virkelig Historie i vide Kredse af vort Folk, men fordi jeg havde henledet Opmærksomheden paa historiske Værker, der egnede sig til at danne Grundlaget for nye historiske Lærebøger ved Skoleundervisningen. Thi Sagen er, at Troels Lunds udmærkede Værk kun behandler en enkelt Periode af vor Historie; og ganske vist vil en Mand, der skal skrive en ny, god Skolebog, ogsaa benytte sig af det; men naturligt er det dog at pege paa Værker, der er beregnet paa at strække sig over hele vort Lands Historie, og det gælder særlig om Professor Erik Arups Værk, der netop gaar i den Retning, som det ærede Medlem fremhævede: bryder med hele den tidligere Fremstillingsform og lægger Hovedvægten paa den økonomiske, den sociale og kulturelle Udvikling.

Steen: For Aar og Dag siden blev der fra Borgerforeningen paa Strib indgivet et overordentlig velbegrunder Andragende til Ministeren for offentlige Arbejder om, at Ministeriet vilde erhverve til at stille til Raadighed for Postbetjeningen paa Strib et Lokale, som muliggjorde en bedre Betjening end den, det selv med den bedste Villie er muligt for Betjeningen at gennemføre i det lille Rum i Hjørnet af det Skur, som paa Strib betegnes som Statsbanernes Bygning. Jeg skal ikke give nogen nærmere Beskrivelse, hvor fristende det end kunde være, af Forholdene, der, baade for Postvæsenet og Statsbanernes øvrige der arbejdende Personale, hersker her, men kun rent eksempelvis for Postvæsenets Vedkommende gøre opmærksom paa, hvor umuligt det er, ved at nævne, at der i Lokalet ikke kan opholde sig mere end 2 af Byens Borgere samtidig; og skulde det ske, at en tredje, som ogsaa havde Ærinde i Lokalet, lukker Døren op, der gaar indad, resulterer det i, at han rammer een af dem, der er derinde, i Ryggen, saa Blækkuset vælter ud over Papirer, der

maaske tilhører en Mand, der kommer ind senere. For Jernbanestationens Vedkommende er Forholdene saadan, at en Jernbaneassistent, om hvem mig ikke er noget ufordelagtigt bekendt, er anbragt saaledes, at selv om han rykker sit Skrivebord saanær som muligt, bliver der alligevel imellem ham og den ophedede Kakkelovn en Afstand, som ikke er over 10 Tommer. Jeg tror, det er en tvivlsom Økonomi; thi jeg tror, at man fra Ministeriets Side maa regne med, at man faar en saadan Mand paa Pension i en tidlig Alder.

Jeg skal ikke fordybe mig yderligere i Beskrivelsen af de paagældende Forhold, da enhver, der paa Ministeriets Vegne har taget Stedet i Øjesyn her, endogsaa den højtærede Minister for offentlige Arbejder selv, har erkendt, at Forholdene er fortvivlede, og indrømmet, at en Forbedring maatte der til. Men alt det, hvortil man havde knyttet Forhaabninger om, at Forbedringer ogsaa indtraadte, ligger Aar og Dag tilbage; der er indtil dette Øjeblik intet reelt sket. Jeg vilde være den højtærede Minister for offentlige Arbejder taknemmelig, hvis han kunde nogenlunde sige mig, naar der kan ventes en Bedring af disse Forhold.

Dernæst vil jeg gerne henlede den højtærede Socialministers Opmærksomhed paa visse Forhold vedrørende vore Sindssygehospitalet. Jeg ser af den tredje Del af Forenkling Kommissionens Betænkning, som er blevet os tilstillet, at den Stilling, der nu tænkes tildelt Direktøren for Statens Sindssygehospitalet, skal være en Stilling, der bliver en Departementschefsstilling lig. Nu er jo Ansættelsen af en Direktør, under hvem den fælles Ledelse af samtlige Sindssygehospitalet sorterer, en Foranstaltning, som i sin Tid blev foreslaaet af den nedsatte Sparekommission, og det skete jo i en Tid, hvor det var blevet Mode i dette Land, at alt kunde gennemføres, og alt vandt alles Tilslutning, og ingen protesterede, naar blot det foregik i Sparsommelighedens Navn. Men der er jo den Ejendommelighed ved dette Sparebegreb, at dette at spare er en af de faa Ting i Verden, som alle Mennesker til alle Tider under alle Forhold har altid været rørende enige om; naar bare man siger, at man skal til at spare, faar man Tilslutning fra alle Sider, og det har vi for Resten skullet længe. Men naar man gaar ind paa Spørgsmaalet om, hvor det er, man skal spare, om det er paa dit eller mit, saa opstaar erfaringsmæssig en Uenighed